

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 699/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 września 2020 roku w sprawie VII K 914/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut obraży przepisów prawa procesowego tj. art. 5 § 2 kpk wyrażający się w rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości (co do własności ujawnionego w rzeczach oskarżonego zawiniątka zawierającego substancje odurzające) na niekorzyść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonego, a co miało być następstwem niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków z nim osadzonych;</p> <p>oraz wynikający z powyższego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż oskarżony posiadał substancję zawierającą środki odurzające i dopuścił się przypisanego mu przestępstwa; 			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, która dodatkowo miała mieć wpływ na treść błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na wydanie błędnego orzeczenia.</p>				

W toku przeprowadzonego przed sądem I instancji zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy oparte zostały na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który oceniony został z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5 kpk i art. 7 kpk.

Wskazany wprost w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut dotyczący obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Należy zaznaczyć także, że nie jest możliwe jednoczesne powołanie się na obrazę art. 7 k.p.k. z jednoczesnym wskazaniem, że Sąd meriti nie rozstrzygnął powstałych wątpliwości w sposób nakazany normą art. 5 § 2 k.p.k. Ugruntowane w tej materii orzecznictwo jednolicie wskazuje, że przytoczone wyżej przepisy mają

charakter rozłączny,
a zatem
zastosowanie art.
5 § 2 k.p.k.
możliwe jest jedynie
wówczas, gdy mimo
przeprowadzenia
wszystkich
możliwych dowodów
oraz dokonania ich
oceny spełniającej
wymogi określone
w art. 7 k.p.k.,
pozostaną
wątpliwości sądu,
których nie da
się wyeliminować
(vide wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 1 lutego
2012 roku, sygn.
akt II KK 141/11,
Biul.PK 2012/3/8).
Zastosowanie zaś
reguły in dubio
pro reo, wyrażonej
w art. 5 § 2
k.p.k. wchodzi w grę
dopiero wówczas,
gdy wątpliwości
powzięte przez
organ procesowy,
co do sposobu
rozstrzygnięcia
określonej kwestii
faktycznej lub
prawnej nie dadzą
się usunąć, pomimo
podjęcia wszelkich
dostępnych działań
zmierzających do
dokonania
jednoznacznych
ustaleń faktycznych,
względnie jedynie
trafnej wykładni
przepisów prawa.
Natomiast nie są
miarodajne
wątpliwości w tej

mierze podnoszone przez strony czy obrońcę. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK 235/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2532).

W przedmiotowej sprawie obrońca wskazał na obrazę jedynie art. 5 § 2 kpk, co jednak wywodził głównie z niewłaściwej oceny wyjaśnień swojego klienta. Wniosek taki jest nieuzasadniony. Sąd rejonowy dysponował bowiem

wystarczająco pełnym materiałem dowodowym, który oceniany przez przyzmat reguł wymienionych w art. 7 kpk doprowadził do jednoznacznego ustalenia sprawstwa oskarżonego. Nie pojawiły się przy tym żadne „wątpliwości”, co do których przepisy nakazywałyby przyjąć ustalenia na korzyść oskarżonego. Zdaniem apelującego sąd rejonowy błędnie ustalił, że substancja, jaka znajdowała się w zawiniątku umieszczonym w rzeczach oskarżonego należała do M. B. (1). Sąd odwoławczy zauważa jednocześnie, że apelant nie kwestionował przy tym, ani tego, iż był to narkotyk, którego posiadanie jest prawnie zabronione - środek odurzający w postaci (...) - (...) ((...)) - (...) oraz nowa substancja psychoaktywna (...)A. (A. (...)), ani tego, iż znajdował się on w rzeczach oskarżonego, a dokładnie, jak ustalił sąd meriti, wśród

jego rzeczy
osobistych
(zawinięty w
podkoszulkę
oskarżonego, która
ten miał przy sobie w
ręku, w torbie).

Na poparcie swojej
tezy obrońca
podnosi trzy
argumenty. W
ocenie apelanta
skoro: (po pierwsze)
oskarżony nie
przyznaje się do
posiadania w/w
substancji, (po
drugie) wskazuje, iż
mogła ona zostać mu
podrzucana oraz (po
trzecie) świadkowie
potwierdzają, iż M.
B. (1) prowadzi
zdrowy tryb życia
i nie zażywa
narkotyków – to
istnieją takie
wątpliwości, co do
posiadacza spornego
narkotyku, iż sąd
rejonowy winien
ustalić, że oskarżony
ich nie posiadał, a w
konsekwencji wydać
wyrok
uniewinniający.

Tymczasem, wbrew
stanowisku
apelanta, sąd meriti
dysponował
zeznaniem
świadków –
pracowników
aresztu śledczego,
których depozycje
potwierdzały
dodatkowo zapisy
dokonane przez nich

w dokumentach służbowych, a zgodnie z którymi wśród rzeczy osobistych oskarżonego (ukryte w podkoszulce) znajdowały się zabronione narkotyki. Zeznania w/w świadków słusznie oceniono jako logiczne i przekonujące. Ujawnienie posiadania narkotyków nastąpiło w trakcie kontroli związanej z przeniesieniem osadzonego do innej celi. Nie było to przy tym działanie kierunkowe, podyktowane np. zawiadomieniem o możliwym posiadaniu narkotyku przez oskarżonego. M. B. nie wskazał na żadne okoliczności, które mogłyby choćby sugerować celowe „wrobienie” jego osoby, nie mówiąc już o ewentualnych konkretnych wrogach, czy konkretnym sporze z innymi osadzonymi. Posiadanie niewielkiej ilości narkotyku nie stoi także w sprzeczności z ustaleniem, iż oskarżony ćwiczy na terenie jednostki penitencjarnej (stara się o zdrowie i

wygląd). Akurat taka jego ilość narkotyku, jak ujawniona przy oskarżonym, nie oznacza jeszcze, że zdrowie czy życie oskarżonego były realnie zagrożone. Oskarżony już wcześniej także miał także kontakt z narkotykami, a dokładnie posiadał je wbrew ustawie, na co wskazują zapisy wynikające z jego karty karnej. Ponadto w trakcie przedmiotowej kontroli oskarżony posiadał przy sobie także inne przedmioty, których posiadanie akurat w więziennej celi jest zabronione (śrubokręt, urządzenie USB), co sam przyznał, a co potwierdza, iż w/w nie stroni wcale od zachowań naruszających regulamin tej jednostki.

Podkreślić także trzeba, iż powoływany przez skarżącego zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający – oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie

uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokonał oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywy wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana przez sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie nastąpiła z zachowaniem wymienionych kryteriów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia sądu. Zarzut o tym charakterze nie może się bowiem sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami sądu meriti.

Reasumując: w ocenie Sądu Odwoławczego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk). Nadto Sąd

orzekający
respektował zasadę
prawdy materialnej
(art. 2 § 2
kpk) i zasadę
bezstronności (art. 4
kpk) i w sposób
pełny i wyczerpujący
rozważył wszystkie
okoliczności
przemawiające
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art. 5 §
1 i 2 kpk). Lektura
akt sprawy pokazuje,
że sąd I instancji
ocenił zeznania
poszczególnych
świadków i
wyjaśnienia
oskarżonego
zgodnie z zasadami
logiki i
doświadczenia
życiowego, a do
oceny wszystkich
dowodów podszedł
z należyta rozwagą
i z ostrożnością,
szczegółowo
analizując
poszczególne
kwestie.
Rekonstrukcja
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia na
potrzeby
zaskarżonego
wyroku, została
poprzedzona
wszechstronną i
wieloaspektową
analizą całokształtu
dowodów
przeprowadzonych
w toku rozprawy
głównej i
doprowadziła Sąd

<p>Rejonowy do trafnych ustaleń w zakresie zachowania oskarżonego, które wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu (typ podstawowy przestępstwa, o jakim mowa w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie przyjęcie czynu jako wypadku mniejszej wagi i orzeczenie kary wolnościowej, bądź kary łagodniejszej kary pozbawienia wolności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania do sądu I instancji,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>zarzut niezasadny, brak przesłanek, o jakich mowa w art. 439 § 1 kpk,</p>			

brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości;				
3.2.	<p>- zarzut niewłaściwej kwalifikacji prawno-karnej przypisanego czynu, poprzez brak przyjęcia, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,</p> <p>oraz związany z nim:</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności kary w sensie jej surowości, w sytuacji, gdy ujawniona przy oskarżonym ilość substancji była niewielka, co dawało podstawę do uznania czynu jako wypadku mniejszej wagi i wymierzenia oskarżonemu kary wolnościowej, lub kary pozbawienia wolności w mniejszym wymiarze;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Aprobując w całej rozciągłości przyjęte za podstawę zaskarżonego				

wyroku ustalenia i dokonane na ich podstawie orzeczenie o winie oskarżonego, stwierdzić należy, że nie zaistniała także obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Apelant w treści uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego zarzut rażącej niewspółmierności kary połączył z ewentualnym brakiem zakwalifikowania czynu oskarżonego, jako wypadku mniejszej wagi. Choć także nie wskazał wprost art. 438 pkt 1 kpk, jako jednej z podstaw stawianych wyrokowi zarzutów, to zapis zawarty w apelacji nakazuje w ocenie sądu odwoławczego, by przyjąć, iż jednak także zarzut w zakresie prawa materialnego był intencją skarżącego.

Zgodnie z ugruntowanych już stanowiskiem przy ocenie, czy posiadanie narkotyku można uznać za wypadek mniejszej wagi w

rozumieniu przepisu art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 124 ze zm.) w pierwszej kolejności należy brać pod uwagę ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej, a także rodzaj narkotyku oraz okoliczności podmiotowe czynu – tak przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 czerwca 2016 r. wydany w sprawie II AKa 87/16 (Legalis 1522737). Nie sposób jednak zapomnieć, że nie są to jedyne kryteria, jakie mają tu zastosowanie. Nie bez znaczenia są bowiem także okoliczności towarzyszące owemu posiadaniu, w tym niebezpieczeństwo bezprawnego zachowania dla ogółu społeczeństwa, czy porządku prawnego.

Sąd odwoławczy zważył, że kwestia ewentualnego wypadku mniejszej wagi była przedmiotem rozważań sądu

meriti, a wnioski końcowe temu towarzyszące zasługują na pełną aprobatę. Oskarżony znajdował się w przymusowej izolacji, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną za inne przestępstwo. Jego izolacja miała spełnić wychowawczy i zapobiegawczy cel wobec sprawcy tj. jego wdrożenie do grona osób przestrzegających prawa, przekonanie o nieopłacalności przestępstwa i zapobieżenie ponownemu wkroczeniu na jego drogę. Wiązała się z koniecznymi i naturalnymi w tej sytuacji obostrzeniami, zakazami i określonym rygorem. Tymczasem oskarżony znajdując się w tak specyficznym miejscu, wykazywał całkowicie lekceważącą podstawę. Posiadał narkotyki w więziennej celi, co sprawia, iż bliżej mu - z tego punktu widzenia - do pobytu w wakacyjnym

kurorcie. Właśnie dlatego, choć ilość posiadanej substancji narkotykowej była niewielka, to jednak całokształt sprawy nie uzasadniał wcale przyjęcia wypadku mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sam skarżący także nie podjął szczególnych rozważań w tej kwestii, poza podstawieniem zarzutu jako związanego z wymierzeniem sprawcy rażąco wysokiej kary.

Sąd odwoławczy podziela także stanowisko sądu meriti co do zasadności zastosowanej represji karnej. Kara 4 miesiące pozbawienia wolności wymierzona za przedmiotowe przestępstwo nie może zostać uznana za surową w stopniu rażącym, gdy zważy się, po pierwsze: na okoliczności czynu – o jakich mowa powyżej, a po drugie: iż oskarżony jest osoba wielokrotnie karana, w tym także za przestępstwo

przeciwko narkomanii.			
Wniosek			
o orzeczenie kary pozbawienia wolności w mniejszym wymiarze bądź o wymierzenie kary wolnościowej, także po uprzednim przyjęciu, iż czyn oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutu związanego z zastosowanym prawem materialnym oraz zastosowaną represją karną,			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- rozstrzygnięcie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- apelacja, co do braku sprawstwa oskarżonego oraz obrazy wskazanych przepisów prawa materialnego i procesowego nie zasługiwała na uwzględnienie z przyczyn wskazanych powyżej (3.1, 3.2.);	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt 3	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r.		

Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami). Sąd odwoławczy zdecydował się nie obciążać oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, albowiem jako osoba bez majątku, obarczona alimentami na troje dzieci, a także pozbawiona wolności, wobec której dodatkowo karę o takim charakterze orzeczono w przedmiotowej sprawie, nie jest w sprawie ich ponieść.

Wynagrodzenie obrońcy za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na poziomie minimalnym przewidzianym przez prawo, uwzględniając zawilość sprawy i nakład pracy adwokata.

7. **PODPIS**

1.11. **Granice zaskarżenia**

Granice

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 września 2020 roku w sprawie VII K 914/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana